

V AZURNI VOTLINI NA CAPRI

Bela vrana.

Slika iz narave. — Spisal Milan Pugeelj.

Pravili so, da se širi tisti gozd silno daleč. Do tujih krajev in tujih mej da se vleče neprenehoma dalje in tuintam je kdo celo trdil, da se razprostira v vedno nepretrgani črti prav do morja. Ta silna gozdova obsežnost je bila vzrok, da se je pojavila včasih v hudi zimi nenadoma divjačina v takem kraju, kjer je bila že čisto iztrebljena in so se spominjali na volkove in medvede in jelene komaj starci in starke, ki jim je trkala že smrt na duri. Kako leto, ko je bila zima nenavadno ostra, ko je zapadel sneg meter visoko, se je razširila semtertja po okolici vest, da so videli tuintu medvedko z mladiči, ali morda troje, čvetero volkov, ki so se klatili sestradani in divji na plen ob polnočnem času po bližini posameznih vasi. Včasih je bila vse prazna govorica, a kako leto je bila tudi resnica. Po brezmejni zasneženi hosti je tavalala gladna zver, iskala plena na levo in desno, šla za njim dalje in dalje in dospela tako po širnem gozdu v kraje,

kjer je vzbujala nenavadno pozornost in kjer jo je doletela povečini tudi smrt.

V tistem kraju se je vil gozd v polkrogu gor proti holmu, tam se je okrenil v položnem loku zopet nazaj v dolino, zavil v skoro ostrem kotu na desno, kjer ga je pretrgala nenadoma široka cesarska cesta in za njo njive in polja. A gore so bile zelo blizu in po njih se je širil gozd po kratkem presledku dalje, se vzpenjal na njihove visoke grebene in se izgubljal na njih v nedogledu. Na holmu zgoraj so rastle večinoma smreke in bori. Kadar se je budil na spomlad prvi jug, tedaj je oznanjal v naprej samega sebe med tistimi smrekami in bori. Vstalo je silno šumenje in bučanje, ki se je razlegalo daleč po vsi dolini. In v vasi, ki je stala sredi nje, so se vaščanje nekako prebudili in prerodili, živahnjeje so hodili mimo koč in hlevov, ozirali se v tiste težke južne oblake, ki so se valili preko neba kakor valovi črnega in zlobnega morja, v nekakšni

hvaležni slutnji so meli roke in v besedi neizraženo veselje je objelo njihovo notranjost.

Tuintam je rasel sredi smrek in borov visok, star in silno močen hrast. Po teh hrastih so gnezdile vrane, sive vrane, črne poljske vrane, tuintam kavke in včasih tudi srake in šoje. Na hrastu, ki je stal ob robu gozda na desni strani, je spletalo svoje gnezdo leto za letom dvoje črnih poljskih vran, valilo potem, redilo mladiče in jih izredilo. Visoko v vrhu je stalo leto za letom gnezdo uprav tam, kjer so se razraščale na tri strani tri za palec močne veje in napravljale z deblom, ki je bilo na tistem mestu že ozko, široko odprt kot. Poleti je varovalo gnezdo pred dežjem in solnčnimi žarki goste listje vršnih vej in vejic, a pozimi je to odpadlo, gnezdo je zapadel sneg, kadar je bil visok in težak, ga je čisto razrušil, a kadar ni bila zima ostra in so bili zapadi neznatni, takrat je gnezdo dočakalo nove pomladi. No, mrazi, prevelika močevina in vedna vlaga so ga poškodovali vedno toliko, da ga je dvojica gnezdečih poljskih vran razkljuvala in spletla novega iz svežih prožnih vejic, iz suhih trav in travic in si napravila tako po svojem ukusu svoje domače ognjišče.

Samica je bila nekoliko manjša od samca, zamolklo temne barve je bila, ki ni prehajala v nobeno lepšo in svetlejšo. Oči je imela nekako črnosive, neprijazne, nikomur zaupajoče in plašne, kljun črn in dolg in zgornji del na koncu nekoliko prikrivljen nad spodnjim delom, njene noge so bile svetločrne in kako rpokrite z luskami in na levi ji je manjkalo na nazaj obrnjenem prstu črni krempelej. Izgubila ga je bila nekoč pred leti v silno hudi zimi. Zapletla se je bila v zanjke, nastavljene med grmovjem in obsute s hrano, prišel je grdogled in kuštrav fant, razmotaval jo, a jo pritem tako neprevidno držal, da mu je izpolznila iz rok. V istem hipu je zagrabil po njej, vjel jo baš za krempelej na levi nogi in ji ga odlomil. Od takrat je bila brez njega, a zanjke je poznala zato in se jim ni nikoli več bližala. In ljudi se je bala od takrat še bolj. Če je obstal človek sredi pota in gledal morda od daleč na njivo, kjer je sedela, se je dvignila nemudoma od tal visoko v zrak in odletela v daljo, odkoder ni bilo več videti človeka. Tudi pozimi, ko je vladala lakota, se ni bližala nikoli vasi. Njen drug, samec, je šel, najedel se je tam sam in tudi njej je prinesel. In kadar je šel v mrazu in snegu na tako pot, je vselej prej nekako nemirno in nervozno poletavala krog njega, kakor bi se bala zanj. Sedela je na njegovo desno in levo, poravnavala s kljunom njegovo perje v perutih, potem ono v repu, prav kakor bi se hotela uveriti, če mu bo mogoče uteči morda preteči nevarnosti. In ko je odletel, je sedela kje na najvišjem

drevesu ob robu gozda in gledala za njim. In tako je sedela dolgo, dolgo, strmela enakomerno s svojimi nezaupljivimi in plašnimi očmi proti vasi, da bi že videla samca, kako leti s hrano v kljunu proti njej. In spoznala ga je vselej že iz velike daljave. Po letu ga je poznala, po mahanju peruti, pozdravila ga je z veselim krokanjem, zatrepala enkrat, dvakrat veselo s svojimi krili in mu jadrno letela nasproti.

Samec je bil večji od nje, oči je imel temnejše in svetle, njegovo perje se je spreminjalo v s etlo-modro kovinsko barvo. Njegov kljun je bil čisto raven, noge črne in nepoškodovane, a krila dolga in močna. V pogledu njegovih oči je odsevalo nekaj drznega, prešernega, zlobnega in nagajivega obenem. Njega še ni nihče ujel, on je hodil pozimi varno med zanjkami in pobral počasi, brez nevarnosti vso hrano. Ljudi se ni bal. Dokler ni prišel človek tako blizu do njega, da bi ga lahko dosegel s palico, ni odletel. Če je bil ob taki priliki na njivi, je iskal nemoteno hrane, če je bil v jeseni v koruzi, je obiral popolnoma brezbržno svoj strok. Nekoč, ko so peli mogočno naglas zvonovi, kakor redkokdaj pojo, in je bila prišla v deželo baš pomlad, je zletel pri odprtem oknu v prazno vaško hišo, vzel z mize kos pisanega kruha, ki je imel med rjavimi okroglimi progami silno sladke in sočne jagode, in z njim v kljunu veselo odletel.

Samica se mu je smilila takrat, ko je imela na nogi rano. V tistih časih je odstranjeval s kljunom prst in prah, ki sta se oprijemala bolnega in krvavečega prsta, hranil samico in ostal odtistihdob vedno pri njej. Na spomlad je pomagal spletati gnezdo, ko je samica sedela na jajcih in valila, je stal vse noči tik nje na veji in jo varoval, podnevi je hodil iskat hrane in ji jo prinašal in včasih je sedel za par ur tudi sam v gnezdu in valil mesto nje. Poleti je pital mladiče, učil jih letati, vodil jih po gozdu, kazal, kako je treba iskati živeža in kako se je treba varovati pred gozdnimi živalmi.

Tudi to pomlad je pletel gnezdo. Od vseh strani je prinašal drobne prožne vejice, zatikal drugo pod drugo in jih tako prepletal. Samica je pričela nesti jajca, sedela je v gnezdu noč in dan in gledala mirno in nekako vdano in plašnohvaležno v lepi spomladanski čas, ki je prerodil in navdahnil z novim življenjem vso široko in lepo naravo. Ves gozd se je oživil, nad njo in pod njo je že zelenelo hrastovo listje, spodaj v nižjih vejah so gnezdili majhni pisani ptički in peli od jutra do mraka.

Prišel je čas, izvalili so se mladiči, in na veliko čudo je ležalo med desetimi črnimi telesi eno, ki je bilo čisto bele, rožnate barve. Samica se je čudila

molče, stala v gnezdu in gledala podse, a samec je od presenečenja zakrkal. S kljunom je rahlo obrnil čudnega mladiča in se tako prepričal, da je tudi spodaj popolnoma iste rožnate barve.

Beli mladič je istodobno z drugimi rastle in dobival svetlobelo perje. Njegov kljun je bil medlordeče barve, istotake so bile noge, a oči so bile rdeče. Ko je dorastlo devetero njegovih bratov in sester in se pričelo razgubljati po gozdu, je hote z njimi tudi sam. Ali zasovražili so ga nenadoma — preko ene same noči. Zjutraj, ko se je hotel dvigniti z njimi v zeleno polje, so ga pričeli kljuvati vsi po vrsti; vsi so se zaletavali vanj in mu pulili z dolgimi črnimi kljuni belo perje. Bežal je od drevesa do drevesa, a jata deveterih bratov in sester se je drvila z glasnim krokanjem za njim. In spotoma so se ji pridružile tudi druge tuje vrane, ki so vse glasno kričale in ga podile po hosti semintja. Od takrat, ko je stalo solnce še visoko, in prav do večera se je vršilo divje in sovražno preganjanje. Ko je zašlo solnce in se je pričelo po gozdu mračiti, so se vrane kričaje razletele na vse strani in se izgubile po visokih drevesnih vrhovi.

Beli mladič je ostal sam v nizkem mladem in gostem smrečju, ki je rastle v gručah ob gozdni poti. Stal je na tleh, dihal z odprtim kljunom in zasopljeno, peruti je povešal od trudnosti tako, da so se dotikale mahovitih tal. Z rdečimi očmi je begal plašno med odprtini, ki so jih puščale temnozelenne smrečne veje, obmiroval z glavo in se plaho stisnil k zemlji, kadar je začul zgoraj kje v vrhu krokanje vrane, poslušal tako dolgo in zlezal naposled počasi iz smrečja na plano. Zletel je od tal v vrh bližnjega bora, pogledal proti hrastu, kjer se je rodil, in se dvignil v tisti smeri nad gozdnimi vrhovi v še soparni večerni zrak. Ko je tako nekaj časa letel, je opazil velikega ptiča, ki se je bližal od desne naravnost proti njemu silno naglo. Spoznal je kragulja, pričel je leteti na vso moč in krogal je na ves glas. Nad gozdnimi vrhovi se je dvignila nenadno s krokanjem priklicana jata vran, obstala za hip visoko v zraku in se zapodila z brzim poletom in divjim in sovražnim kričanjem za kraguljem, ki je lovil mladiča. Nove jate vran, ki so se pojavile v ospredju, so mu preprečile pot, troje, četero velikih sivih vran se je zagnalo kričaje vanj, ko se je skušal okreniti, zagrabilo po njem z močnimi in velikimi kljuni in mu izrvale velike šope perja, ki je padalo v mirnem večeru v malih ovinkih naravnost dol proti gozdnim vrhovom. Tudi kragulj je kljuval na desno in levo, gledal s svojimi hudobnimi očmi krog sebe in grabil z ostrimi in močnimi kremplji po vranah, ki so se trle že v veliki gneči krog njega. Kljuvale so z ostrimi kljuni

po njegovi glavi, silile mu v oči, pulile perje iz peruti, iz repa in kričale kakor besne. Kragulj je opešal, spustil se je naravnost dol proti gozdu, kakor kamen, in izginil tako mahoma med vrhovi. Vrane so se spustile za njim, dvignile se nato kvišku visoko v zrak, letele v širokih krogih nad že mračnim gozdom in kričale ponosno, kakor bi slavile svojo zmago.

Beli mladič je bil došel v tistem času do hrasta, kjer se je rodil. Njegova mati, plaha samica brez kremplja na nazaj obrnjenem prstu leve noge, je sedela tik praznega gnezda in čula. Samec se je bil odzval krokanju, ki je bilo vstalo nenadno v zraku, odletel je bil, in zdaj je čakala samica nanj, gledala s plašnimi in že dremotnimi očmi v noč, stala na eni nogi in pričlenjala polagoma dremati. Šum, ki ga je povzročil med vejami njen beli mladič, jo je nekoliko predramil. Stegnila je levo perut in ob njej levo nogo, stresla perje, na široko odprla kljun in zazdehala in se okrenila potem počasi proti mladiču, ki se je ustavil na veji nad njo, gledal zvedavo in nekako vprašajoče nanjo in sklanjal pri tem glavo in vil vrat na levo in desno. Samica je zletela k njemu, pričela mu popravljati po glavi perje, hodila okrog njega po vejah in se stisnila naposled tesno k njemu in obmirovala.

Ko se je vrnil samec, je beli mladič že spal. Stal je na eni nogi, glavo je imel zataktno pod levo perutnico in pri dihanju se je njegovo telo rahlo in enakomerno zibalo. Samec je sedel k samici in ko je pogledal preko nje na belega mladiča, se je stegnil in ga hotel menda okljuvati. A tudi samica se je stegnila istočasno, prišla poltrdo in polljubeznivo njegov kljun in ga potisnila v stran. Samec se je oglasil na vse to z nekakšnim grgrajočim glasom, potem je poravnaval svoje perje, potem pričel dremati, zataknil glavo pod perut in naposled mirno zaspal.

Noč je bila primerno tiha. Sove so letale po njej in sovikale tuintam, ali redko. Tudi čuk se je včasih kje v bližini oglasil in enkrat je zalajala prav spodaj pod hrastom lisica. Gledala je morda na drevo, opazila belega mladiča in mislila, da je golob.

Pred polnočjo ni bilo nikakšne sape, a po polnoči je pričel dihati čisto rahel veter. Popolnoma nalahko se je majalo hrastovo listje in šepetalo komaj slišno in silno skrivnostno. Ko se je pričelo daniti in se je razlilo po zraku od raznih strani zvonjenje, se je ozračje zopet do malega pomirilo. Od listja je visela rosa, tuintam kapala v debelih svetlih kapljah na veje in listje, ki je rastle nižje in od tam včasih na z mahom in steljo zaraščena gozdna tla.

Vrane so se prebudile zgodaj. Samec in samica sta stresala svoje perje in ga poravnavala s kljunom,

beli mladič je spal zelo razšopirjen tako dolgo, dokler ga ni predramil samec, ki mu je izpulil iz perutnice dolgo pero. Mladič se je stresel, plaho je dvignil glavo in se stisnil v tesno kepo, a samica je vzela samcu iz kljuna belo pero in se kazala, kakor bi hotela braniti. Skočila je med samca in mladiča, a samec je kljuval preko nje po mladičevem belem perju in se tuintam tiho, nekako jezno grgrajoče oglašal. Samica je branila resnično, prestrezavala samčev kljun, in ko je zadel samec mladiča enkrat uprav nad kljunom, da se je pokazala živordeča kri, se je nenadoma razljutila. Razprostrla je peruti, zakrakala je dvakrat, trikrat naglas, odprla nekoliko

ČEŠKI MINISTER-ROJAK DR. PACAK

kljun in se zagnala v samca. Kljuvala ga je po glavi in po hrbtu, njegovo črno, v modro kovinsko barvo se izpreminjajoče perje se je lovilo po listju in vejah nižje spodaj, a samec se ni branil. Miroval je, zatisnil parkrat oči, ko ga je izkljuvala baš po temenu, naposled se počasi dvignil na vejo, ki je rastla višje, zakrakal s čisto vsakdanjim odurnim glasom in odletel. Vzpel se je visoko v zrak, letel enkrat, dvakrat v krogu nad tistim krajem, nato se obrnil naravnost proti goram in odletel v visoki in popolnoma ravni črti.

Samica ni gledala za njim. Mladiču je poravnala perje, skušala mu odstraniti kri, ki se je bila zbrala v živordeči kaplji na njegovem kljunu, in

končno je odletela z njim na polje. Tam mu je poiskala hrane, sama mu polagala v kljun in ga branila pred vranami, ki so se zaletavale vanj. In hodila je od tistih časov vedno z njim. Skupaj sta spala na hrastu tik gnezda, zjutraj sta skupaj letela na kraj, kjer sta bila sama in sta lahko nemoteno iskala hrane, v popoldanski vročini sta čepela v gostem grmičevju ob samotnem potoku in na večer, ko so se že vsi gozdni prebivalci umirili, sta letela večinoma na skrivaj in nizko ob robu gozda proti hrastu, kjer sta prenočevala.

Beli mladič je rasel naglo in je bil že skoro prav tako velik kakor samica. Ali čez prsi je bil drobnejši, njegova glava je bila manjša, kljun krajši in ožji in skoro sličen golobjemu, noge tanjše in slabše, a njegove rdeče, velike oči so bile še daleč bolj plašne in nezaupljive kakor samičine črnosive, neprijazne in neverne oči. On se ni bal samo ljudi, ampak tudi vsakega ptiča, ki je bil vsaj njegove velikosti. In nekoč se je celo dogodilo, da je bežal pred vrabci. Za hip je bil sam na njivi, priletela je jata vrabcev, sedla krog njega, kričala vanj, šopirila se in se zaletavala proti njemu, a on se je preplašil nenadoma in zletel. Tiho je letel, nevisoko nad zemljo, kakor tat je bežal skrivoma ob maji in se naglo skrnil v gostem grmičevju. Tam je dihal ves zasopljen, spustil peruti do tal in se tresel po svojem belem slabotnem telesu.

Samec se ni vrnil nikoli več. Mogoče je, da se je samica kdaj spominjala nanj, takrat morda da so ga iskale njene nikomur zaupajoče oči, ko se je dvignila včasih ob jutrih nenadno visoko nad gozdom kvišku, letala tam semintja v dolgih, vijugastih črtah, obstala za hip včasih na mestu, trepala naglo s perutnicami in strmela tja nekam daleč proti goram. Nekoč je tudi odletela v tisto stran zjutraj navsezgodaj in vrnila se je šele takrat, ko je bilo zašlo solnce in se je po naravi polagoma mračilo.

Beli mladič je bil prepuščen tisti dan čisto sam sebi. Zjutraj se je spustil varno po hrastovem vejju do zadnjih vej in zletel od tam na tla. In ko je tako iskal ob robu gozda hrane, mu je vdaril mahoma na uho silen pok, vse krog njega so se zarila v zemljo majhna svetla zrna, drobcji prsti so odleteli v zrak, rjav pes je letel preko polja proti njemu in tam daleč je vpil visok, bradat človek: „Bela vrana, bela vrana!“

V hipnem in silnem strahu se je dvignil v zrak, visoko se je vzpel, letel tja proti drevesu, ki je stalo globoko v dolini, in je počilo vnovič in čisto mimo njegovih oči je zletela množica drobnih svetlih zrn, ki so se zasvetila v solčnih žarkih kakor rosa. In tako vdrugeč prestrašen je letel na vso moč v vijugasti črti dalje in dalje. Čez dolino, čez holm,

čez novo dolino, čez nov holm in ustavil se je šele takrat, ko je bil tako truden, da je padel čisto brez moči na zemljo. Na solnčnem visokem kraju je bilo to, solnce je upiralo tja na vso moč svoje žarke, pripekalo je in žgalo, a on je ležal tam na goli zemlji s široko razprostrtimi belimi perutnicami, z odprtim kljunom, težko sopeč in z napolzastrtimi trudnomeglenimi očmi. Ure so tekle, a mladič je ležal razprostrt na vroči zemlji. Čez dolgo naposled se je oprl na noge in šel opotekaje in kakor slep zdaj naravnost dajle, zdaj na desno in zdaj na levo. Razprostrte peruti so se vleklye po zemlji za njim, rep se je drsal zadaj po tleh, trepalnice so postajale težje in težje, dvigal jih je siloma in z naporom in strmel v nedoločno daljo z rdečimi motnimi in zmešanimi očmi. Suii kljun bi bil rad kje omočil, nečesa hladnega bi bil rad, opotekal se je dalje in obležal zopet na planoti. In ko je tako vnovič miroval, je padla nanj kakor kamen težka ptica. In oprijela ga je z ostrimi kremplji, ki so se zapičili globoko v njegovo meso, izkljuvala je v hipu blodne oči, vso glavo je razkljuvala in srebala z žejno strastjo njegove bele vodene možgane. In raztrgala je vsega, vsega razkljuvala in požrla. Nato se je dvignila v skoro navpični črti v višave, zazibala se visoko v

zraku kakor čoln na viharnih valovih in izginila v daljavi. In ko se je delal mrak, se je vrnila na hrast samotna samica. Gledala je, iskala po vejah, spustila se v zrak, ozirala se po daljavi in krakala, ali oglašale so se tuje, neznane vrane. Priletele so bliže, odletele so zopet in se razgubile med že mračnimi gozdnimi vrhovi. Belega mladiča ni bilo, samica se je vrnila v hrast in tisto noč prenočevala prvokrat sama po silno dolgem, dolgem času. In tako je bilo potem celo vrsto noči. A nekoč, ko je bila že pozna jesen, ko so pota že pomrzovala in je bila slana že davno zamorila vse rože, se je njeno življenje mahoma izteklo. Ponoči, ko je spala, se je naenkrat prebudila, v njeni notrini se je nekaj st'skalalo in krčilo, zakrakala je enkrat, dvakrat od hipne bolečine, izgubila na veji ravnotežje in se prevrnila tako vznak, da je visela na nogah. In tudi iz prstov je odhajala moč. Popuščali so jo drug za drugim, peruti so visele od nje, pričela je padati od veje do veje in naposled je obležala mrtva na z listjem pokritih gozdnih tleh.

Hladna noč je bila takrat in prvi led se je delal po gozdnih lužah. Tiho je bilo vse, samo hladen dih je šel preko dalje, neka neznana mrzla moč, ki je umorila zadnje zelenje.

Književnost.

Ljubislava. Drama v petih dejanjih. Spisal Etbin Kristan. Čas dejanja: Sredi osmega stoletja. Pozorišče: Korotan. Založil L. Schwentner. V Ljubljani 1907.

„Ljubislava“ ni drama, ampak daljši epos, ki mesto posameznih spevov nosi napise: Prvo, drugo dejanje itd. Vzlic temu pa pisatelj tudi pripovedovavnega talenta nima; ena sama, precej vsakdanja misel se vleče po vseh petih dejanjih, se semtertja zamota z drugimi nič manj vsakdanjimi, se z vso silo in umetnostjo ter trudom nekje zapleta in zaplete in konča kakor krepka beseda natočnica na kakem plakatu: „Naprej! Pogin kristjanom! V boji!“ Bogobvari, da bi kdo zgolj zaradi te tendence obsodil vso kompozicijo „Ljubislavino“; kompozicija sama ne velja nič. Temeljna hiba je ta, da je vendar v tej drami vse tako markirano in napeljeno, kakor da se mora osredotočiti okoli Ljubislave, in vendar teče vse dejanje mimo nje in bi se vse lahko tudi brez nje godilo. Ljubislava ni dejansko žarišče vse drame, dasi bi morala biti. Z boji z Nemci „Ljubislava“ ni v nobeni bistveni zvezi — tudi strastna ljubezen Nemca, napolkristjana Gottwalda do Ljubislave dejanja ne premika dalje, ga ne vodi in ne določuje. In vendar pisatelj rine vsak prizor dalje s pomočjo Ljubislave, ki je pa v celi drami le imaginarna količina. Posebno na odru se opazi, kako so vsi ti zapletljaji

le narejeni. V resnici je pisatelju šlo tudi samo za to, da naslika v Ljubislavi neko posebno bitje — „interessanten slučaj“, kakor navadno pravimo. Ali ta značaj je skozinskoz ponesrečen. Ljubislava je nervozna, histerična ženska, ki se v drugem dejanju brez motivov izpreobrne v kristjano, ki je pa tudi kot kristjana precej čudna. Kot poganka je Ljubislava podobna čudežni sibili, kot kristjana pa kaki prorokinji iz Viljem Boothove „Heilsarmee“ ali pa kaki antimilitaristiški sodrugi. Meniha Winimunda je pisatelj študiral v grofa Hoensbroechea brošurah ali pa v podobnih zgodovinskih virih, Ljubislavo iz kakega kompendija za psihiatre, v Bistromiru je nameraval poosebiti „die reine Vernunft“, Milorad je stari zaljubljeni znanec iz romanc, Ljubičan častitljivi ožak, patriarh, včasih ravnatoko hudo zamaknjen kot njegova hči. Vsi staroslovanski pogani so angelji, nemški kristjani pa vrugi — to je kompozicija te drame, kakor na kaki „zadnji sodbi“, kjer je polovica ljudij uvrščenih med blažence, polovica pa med peklenščke. Čudno, da so take drame mogoče med Slovenci, ki imamo „Krst pri Savici“. F. T.

Ranarnici i ljekarnici iz franjevačkog reda. Napisao Janko Barlè. Preštampano iz „Liječničkog Vijestnika“. U Zagrebu. Tiskom Dioničke tiskare. — Zgodovina zdravilstva nas pelje v srednjem veku in še